

Мића Вујичић

БЛЕФ

*Ако играш покер, а не конташ ко је за столом попушио – ти си!
Пол Њумен*

У суштини: био сам задужен да констатујем стричеву смрт.

Сетио сам се тога вечeras док сам возио према старој породичној кући. Баба је мерила време, додирујући врховима прстију казаљке на старом руском будилнику. Када се стриц не би појавио 24 сата, послала би ме *да проверим да л' је жив*. На папиру истргнутом из блокчића краснописом је исписала маршруту – као да већ нисам знао буцаке по којима је бацао карте.

Док сам корачао ка баштама сеоских кафана или окретао педале тркачког бицикла по колском путу до салаша (тамо се играло у већу лову!) – стрица сам најчешће замишљао у *позицији леша*.

Мислио сам да ћу га пронаћи у хладном подруму празне кафане. Прострељен куршумом, лежи на стомаку, руку раширених изнад главе, као да спава у стражњој собици. Или, пак, ликвидиранио као у класичној сачекуши, још увек везаног сигурносним појасом, на предњем седишту црвеног југа 45. Или негде на њиви, стотинак метара даље од возила које је паркирано крај поља кукуруза.

Упркос свему, био је жив! Стручњак за финансије, директор локалне банке и писац једног новинског чланка о хиперинфлацији – најчешће је мирно седео за кафанским столом у скупоценом оделу и италијанским ципелама. Исцрпљен од неспавања, залеђеног погледа, али препланулог лица, са одвезаном краватом у џепу сакоа, пратио је кружење карата.

Кад би ме угледао, мирно би подигао кажипрст. (Добро је знао: дошао сам да видим да ли дише.) Затим би спустио пластичне карте на сто и десном руком одвојио неколико новчаница са уредно сложене гомиле која је стајала пред њим.

Узео бих новац (увек је био широке руке) и неколико минута седео поред њега. Најчешће бих се вратио сам, осим понекад, кад је партија била близу краја: сачекао бих га, па бисмо заједно отишли кући.

Још док би одлагао најлонске кесе са сухомеснатим производима, воћем, бомбоњерама и тортама које смо успут купили у самопослузи, свлачио се на тераси. Натопљен дуванским димом, осушен, спаљен, брзо је скидао одело, све док не би остао у чарапама, белим гаћама и атлет мајици. Кошуљу, сако и кравату одлагао је на офингер са кога су већ висиле панталоне, а онда би све то окачио о кровну конструкцију терасе – са улице је изгледало као да се неко обесио. (Управо због дима, одустао је од коцке; није се картао деценију и по).

Сетио сам се свега тога када сам угасио мотор аутомобила и стао на кваку дворишних врата како бих прескочио капију. Жена која је последњих година одржавала стару породичну кућу назвала ме је пре неколико сати. „Није се појављивао дуже од недељу дана, суседи га нису видели, незгодно је, превалио је осамдесету.”

Трудио сам се да овог пута променим *позицију* и да га не замишљам покошеног метком, избоденог ножем, спаљеног кантом бензина, али старе слике, којих сам се сетио, сада су ме уплашиле.

Ево, први пут га не замишљам мртвог, као у добра стара времена – кад смо играли „нашу игру”. Сад, кад верујем да је жив или бар полужив, страх ми за час укочи колена. Севнуло је, а потом се из даљине зачула грмљавина.

Чим сам сишао са капије, покушао сам да укључим електрични фењер који је био постављен уза стазу, поред шимшира. Како то није успело, наслонио сам руку на зид и полако коракнуо кроз мркли мрак. Ходао сам све док под ногом нисам осетио први степеник. Пазећи да се не оклизнем, пео сам се споро, наглас бројећи кораке.

У тренутку кад сам се сетио да у пртљажнику имам батеријску лампу (могао сам пут осветлити и мобилним телефоном, али сам га заборавио на седишту) – налетео сам на *нешто*. Нешто што је висило, нешто што се њихало. И уплео сам се, дувао је ветар, толико јако да сам се једва искобељао.

У мраку сам, очигледно, налетео на баштенску столицу, саплео се и сручио на плочице. Никада нисам био нарочито храбар. Ставио сам кажипрст на подбрадак и проверио пулс. Срце ми је тукло као лудо.

Не знам колико сам дуго тако седео, али сам био сигуран да ветар до мене доноси препознатљив мирис: мирис устајалог дуванског дима.

Када је следећи пут севнуло, приметио сам, надхват руке, нешто црно и издужено, налик змији. Трагао сам шакама по плочицама, све док под длановима нисам осетио пријатну мекоћу штофа. Била је то стричева кравата коју сам очигледно малочас срушио са офингера.

Подигао сам је и ставио под нос.

Хм, помислио сам, очигледно се враћам на стару маршруту са цедуљице.